Дзвінких рядків Титане,
Досліджувачу сфер!
Твій дух не спить, не в'яне!
Твій голос і тепер
Нам вуха огромляє!
Хто зважиться, здолає
Перед Співцем
На сходах до його високих мар
Смиренним подихом роздмухать жар
Своїх поем?

Ти весь — як злет угору,
Як милозвучний храм!
Різноголосся хору
Об'єднуєш, думкам
Орлиний лет даруєш!
О, де ж ти владарюєш?
Почуй мою
Дельфічну юну клятву — всім, усім:
Натхненням, словом, голосом твоїм,
Коханням плотським, мислю на чолі,
Красою, що живе на цій землі
І в раю!

Коли з рядків назавжди
Я примхи прожену,
Всі пристрасті пізнавши,
Тоді хіба почну
Велично-голосну
Хвалебну пісню про твої діла:
Бо марно піт пливтиме із чола,
Поки дитяча мисль не осягла
Премудру давнину,
А збезумілий зір — будучину!

Я занімію на багато літ.
Коли ж озвусь, одразу пригадаю,
Як я спахнув, побачивши цей слід,
Цей бідний залишок твого розмаю,
Це пасемко ясне.
О, як здригнувся я,
Як поряд з ним написане ім'я
Ударило мене!
І все ж стояв у мене в серці штиль:
Я думав, що дивлюсь на нього з хвиль.